

ПОДАРУЙ МУЗЕЮ ЕКСПОНАТ

Млинівський краєзнавчий музей розташований у найпрекраснішому куточку селища і користується великою увагою мешканців району і гостей. Територія навколо музею була, є і залишається улюбленим місцем відпочинку, а сам заклад – святим осередком культури, де кожен відвідувач може своїм серцем доторкнутися до героїчної минушини народу, черпати і примножувати свої духовні цінності і знання зі скарбниці історії.

У музеї приходять для того, щоб збудити свою пам'ять, згадати своїх рідних і близьких, хто воював на фронтах, і тих, хто не повернувся з війни, передати нащадкам велику героїчну, а часом і трагічну славу народу, ознайомитися із цікавими людьми, предметами старовини. Тут постійно проводяться різноманітні заходи виховного спрямування, присвячені молодій зміні, які надзвичайно важливі в умовах сьогодення.

Постійно діючі експозиції змінюються не часто, лише поповнюються свіжими матеріалами, а новостворені виставки завжди приваблюють новизною і різноманітністю. Відвідувач, який вперше переступив поріг музею, із захопленням, іноді – зі здивуванням знайомиться із експонатами залів, а постійний – хоче кожного разу побачити щось нове. Нещодавно ми були свідками «паломництва» на виставку воскових фігур, бо вона вперше експонувалась у Млинові і не залишила байдужим жодного з нас. Щоб експозиція музею була привабливою для будь-кого, її постійно треба поповнювати новими і цікавими експонатами.

У період створення музею доводилося працювати в нелегких умовах, часто в холодному приміщенні під час довготривалої реставрації пробирали дрижаки, за мізерну плату, найнижчу в галузі культури, не заслуживши достойної пенсії. Але старались, як могли, принести в музей, присвятити такій цікавій роботі двадцять і більше літ, жити життям музею, а не шукати легшої і більш оплачуваної роботи. На превеликий жаль, у музеї зачасти потрапляють випадкові люди, які ніякого відношення не мають до музейної справи, а, прикриваючись високими ідеями і досягненнями, приховують свої приватні інтереси. Або такі, що не хочуть і не можуть працювати, а лише тимчасово перебути рік-два, щоб знайти вигідніше місце чи закінчити вуз. Через таких «транзитників» більше навантаження припадає на постійних працівників, які не закінчували спеціальних вузів, котрих вчло повсякденне життя. Набуваючи досвіду, вони не переслідували особистих інтересів, їх об'єднувала спільна справа – створити музей.

Працівники збирали експонати у селах району в мороз, негодю, спеку, йдучи від села до хутора, від впорядкованої садиби до покинутої самотньої хатини. Іноді люди приймали їх за лахмітників, виносючи непотрібний мотлох, щоб на щось поміняти. Старі речі лежали в клунях, на горщиках і, навіть, смітниках, їх викидали, як непотріб, розбивали і спалювали. Для людей вони цінності не мали, а для музею – скарб. Бувають ніби однакові глечики, горщики та інші предмети, але виготовлені різними майстрами в різний час і в різному місці. Не буває однакових веретен, коловороток, кошків, бо вони виготовлені з різним умінням і фантазією; не буває однакових вишивок, бо вишивальниці самі придумували орнаменти, вкладали в них свої почуття.

Дорослі і школярі віддавали старі речі в музей безкоштовно, без натяку на грошову винагороду і пишалися тим, що ці речі знайдуть почесне місце в музеї. Більш як 6 тисяч оригінальних експонатів передали наш земляки, подарували, бо музей не мав і не має коштів на їх придбання (їх просто не виділяють, як в обласних чи столичних музеях). Хвала і шана тим людям, які робили і продовжують робити таку почесну справу, збагачуючи історію краю фактами, документами, речами. Їх надходження надійно зберігаються у фондосховищах, експонуються в залах і на виставках, фіксуються 5-6-кратним обліком.

Мене, як ветерана музейної справи, до глибини душі обурює те, що дехто створює власний бізнес, купуючи і перепродуючи речі старовини. Серце болить, коли на базарах, у барах можна побачити раритети, яких немає в нашому музеї. І мені дуже шкода тих, хто продає старі речі за копійки. Не набувши великого статусу, ці люди поповнюють кишені дилерів. Люди не усвідомлюють, що таким чином продають своє минуле, історію свого краю, свого народу.

Часто при похованні близьких людей рідні кладуть у домовину старовинний одяг, нагороди, прикраси, які «там» не знадобляться, хіба що приваблять сучасних вандалів. А що залишиться для живих – похована пам'ять? Про що будемо розповідати, що показувати нашим нащадкам, про кого пам'ятати? Адже кожен експонат цінний тим, що має свою пам'ять, свою легенду (історію), як товар – він мертвий, бо неважливо, до якого місця чи людини він прив'язаний. Моя мама в 30-ті роки минулого століття вишила рушник із тризубом, голубими і жовтими нитками. У свій час вона була просвітянкою, і цей рушник висів на образі і «за Польщі», і за радянських часів, доки в «брежнєвський» період одна мудра людина не порадила його зняти. Ми й гадки не мали, що це було дуже небезпечно. Але цей рушник був мамі таким дорогим, що вона випоролла частину тризуба і знову повісила на образ. Лише після 1991 року поновила тризуб підібраними нитками і передала його в наш музей. Сьогодні ми потребуємо більшої уваги, тепла, достатку, бо живемо у нелегкий період зростання цін, інфляції, тому за кожен рік люди хочуть одержати певні кошти. Але будь-який проданий предмет старовини не вирішить цієї проблеми, не збагатить гаманець.

У дні підготовки до славного ювілею Млинова – 500-річчя від першої датованої згадки про селище звертаюся до всіх млинівчан із проханням подарувати музею експонат, як це робиться в інших музеях. Принесіть його, передайте надійними людьми, або зателефонуйте працівникам, щоб прийшли до вас, зафіксуйте цей факт у документації музею. Зараз розвелось багато шахраїв, які під виглядом працівників музеїв поповнюють свої приватні колекції. Не довіряйте їм, повідомте у музей і переконайтеся, що ваш предмет потрапив за призначенням. Долучіться до цієї благородної справи, бо майже у кожному домі, сім'ї, організації чи установі знайдеться що подарувати, зробіть цей крок. У музеї вас радо зустрінуть і сподіваються на вас – патріотів свого рідного краю.

З нагоди Міжнародного дня музеїв вітаю зі святом усіх музейних працівників і ветеранів, краєзнавців, усіх, хто причетний до музейної справи. Бажаю міцного здоров'я, добробуту, людської мудрості, душевної доброти і злагоди, наснаги і творчих успіхів.